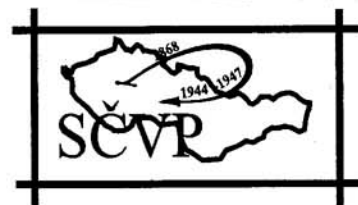

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

5/2006

Psal se rok 1938 ...

„Dne 30. září 1938 přijímá prezident Beneš a jeho vláda mnichovský diktát a hlavní velitel generál Krejčí vydává armádě rozkaz, aby ustoupila od hranic a aby vydala pohraniční oblasti bez boje nepříteli.“ (Ludvík Svoboda „Z Buzuluku do Prahy“ str. 13.)

Jedna, jediná věta, ale co se vše za ní skrývá. Hroučí se společný stát Čechů a Slováků, který vznikl po třistaleté porobě na troskách Rakouska-Uherska. Spontánní vystoupení národa doma i hrdinný boj zahraničního vojska a politického vedení dalo vzniknout samostatné Československé republice, která po necelých 20 letech své existence zaniká. Celý národ s dobře vycvičenou a vyzbrojenou armádou je připraven bránit svou vlast, ale nejvyšší politické a vojenské kruhy nejsou na výši doby. A tak 15. března 1939 činí jen definitivní tečku za touto pohnutou novodobou historií obou našich národů.

A jestliže tento vývoj velmi tíživě dolehl na obyvatelstvo Čech a Moravy, byl dopad těchto tragických událostí snad ještě těžší pro české menšiny v cizině, zvláště pak pro českou menšinu v té části Volyně, která po Brestlitevském míru připadla Polsku. Zde byla česká menšina již po řadu měsíců vystavena politickému tlaku, který byl namířen hlavně proti českým školám, Sokolu a všemu co spojovalo menšinu se starou vlastí. Zdálo se, že se na jedinou zhroutily všechny snahy o návrat menšiny do Čech, které ožily v době sporu o území na Těšínsku. Volyňané si také velmi jasně uvědomovali, že ztratili svou morální oporu a další vývoj událostí očekávali s největšími obavami.

Když fašistické Německo bez vypovězení války přepadlo 1. září 1939 Polsko, což byl signál k druhé světové válce, byla Volyně záhy přeplněna uprchlíky z Varšavy a jiných míst. Na Volyně přišli také někteří příslušníci krakovského regionu, s kterými jsme se setkali již jednou při školním výletě. Výlet se uskutečnil začátkem školních prázdnin a navštívili jsme s hulečskou školou Krakov a Vieličku. Mezi vedoucími učiteli byl i český učitel Sochor, který působil v Hulči se svou manželkou. Vraceli jsme se jednoho dne z prohlídky sídla polských králů Vavelu a v restauraci našeho hotelu jsme se setkali s uprchlíky z Československa. Zprvu se domnívali, že pocházíme z Čech a velmi se divili, když jsme jim vyprávěli o desítkách českých osad ve východní části Polska na Volyni. Neradi jsme se s nimi tenkrát loučili, jelikož jsme se vlastně poprvé setkali s „pravými“ Čechy z Prahy, Brna a Ostravy. Pominu-li obšem strakonického dudáka, který ještě v době míru navštívil Huleč se zpěvačkou, která si všechny získala písní, ve které tolik stála o to, aby si ji dudák vzal a slibovala mu, že mu bude dudy nosit a třeba i o chleba prosit. Byla to tenkrát důležitá společenská událost a kulturní dům byl zaplněn do posledního místa.

Jestliže bylo možno pozorovat po 15. březnu 1939 značný neklid starší generace, která prožila I. světovou válku, stála u kolébky České družiny v Rusku a bojovala s legiemi u Tvorova a Bachmače, mládež byla naladěna

optimisticky a bojovně, jako kdyby si rázem uvědomila, že se jí naskytne příležitost přispět k osvobození ujařmené vlasti.

Vzpomínám si například na jednu cvičební hodinu sokolského dorostu v Hulči, kterou vedl Emil Cilc, pozdější statečný velitel-tankista čsl. Sboru v SSSR a po osvobození snad nejmladší generál Československé lidové armády.

Na cvičení přicházel vždy skvěle připraven a v dobré náladě. Když však mezi nás přišel poprvé po okupaci Československa, byl neklidný a zamyšlený. Místo obvyklého nástupu nás shromáždil za oponou jeviště. Stáli jsme v kruhu, ticho jako v hrobě. „Kluci“, řekl po chvíli náš cvičitel. „To, co vám povím nyní, zůstane jen mezi námi. Němci obsadili naši pravou vlast, Československou republiku.“

S tím se žádný dobrý Čech nemůže smířit. Také my se s tím nesmíříme, ale uděláme vše pro to, aby naše vlast byla opět svobodná. Bude to těžký boj a bude stát i mnoho obětí. Doufám, že i my budeme mít možnost přispět k jejímu osvobození se zbraní v ruce. Naskytne-li se nám, využijeme ji jak nejlépe dovedeme: Tak přísaháme!“ Zvednuté ruce byly tichou, ale výmluvnou odpovědí.

Zpět do sálu jsme odcházeli tiše a šel nám tak trochu mráz po zádech. Zmocnil se nás jakýsi posvátný pocit, jako po nejdůležitější přísaze v životě. S podobným pocitem jsem po pěti letech odcházel z vojenské přísahy, kterou jsem vykonal jako příslušník čs. zahraniční armády v české obci Miluše u Lucku. Do čs. zahraniční armády v Sovětském svazu jsme vstoupili všichni společně, i když nám nebylo ještě osmnáct. Bylo to přesně 15. března 1944.

Když začala druhá světová válka, nikdo nečekal, že bude trvat tak dlouho. Také nám se zdálo těch pět těžkých let nekonečně dlouhých. Život v obcích plynul zdánlivě normálně. Lidé pracovali, my jsme chodili do školy. Vzpomínáme na poslední školní výlet do Krakova a na setkání s českými uprchlíky, i na krásné rozloučení na dvoře krakovského hotelu. Večer před odjezdem domů se s námi přišli rozloučit všichni uprchlíci, se kterými jsme se za několikadenního pobytu v Krakově velmi spřátelili. Tichým večerem se nesly velebně tóny naší překrásné hymny. Kolem dokola se otvírala okna a Krakovci tiše naslouchali. Rzecz pospolitá Polska v tu dobu již neexistovala. Volyně byla znovu sjednocena a připadla Ukrajinské sovětské republice. Ve škole jsme se potýkali s azbukou. Krakovští uprchlíci prošli Volyní a mnozí se zde několik měsíců usídlili v českých rodinách. Evropa se však zmlátila ve válečném požáru, který se měl záhy přenést také na území Sovětského svazu. S českými uprchlíky jsme se jen neradi loučili. Šzili se za tu krátkou dobu s místním českým obyvatelstvem a zapojili se také do společenského života obcí. Chodili s námi na hodiny tělocviku, hráli divadlo. Všude byli přijímáni jako vyslanci staré vlasti a byla jim poskytnuta všemožná péče. Na cestu je české rodiny vybavily vším potřebným a odešlo s nimi několik mužů i žen. Odešel také hulečský učitel Sochor, který se jako letec Československé zahraniční jednotky na Západě zúčastnil bitvy o Anglii.

Volyňská menšina se v době krize ukázala národně uvědomělou a připravenou pomocí všude, kde to bylo třeba. Projevila se zde dlouhodobá výchovná činnost českých novin, sokolských jednot, českých škol a v době války pak odbojové organizace „Blaník“.

U kolébky Blanika stáli učitelé, ale postupně se organizace rozšířila do všech vyspělejších obcí, kde byla zapojována hlavně mládež. Důležitou roli sehrál ilegální časopis „Hlasatel“, který vedle informací z front usiloval o jednotný postup celé menšiny v krizových situacích, a připravoval menšinu na ozbrojené masové vystoupení ve vhodnou dobu. Hlavně však do našich řad vnašel optimismus a morálně zpevňoval ilegální pracovníky i ostatní obyvatelstvo české Volyně.

Politickoorganizátorská a uvědomovací činnost Blaniku přinesla své bohaté ovoce v době osvobození Volyně Sovětskou armádou. Nebylo české obce, osady, nebo jednotlivce, který by nevěděl o čsl. zahraniční jednotce v SSSR, a neznal jméno velitele této jednotky, i když mnozí usuzovali, že se jedná o krycí jméno. Naprostá většina proto nečekala na žádné pokyny nebo povolávací lístky, ale hlásila se hromadně u všech sovětských vojenských správ. Za doprovodu hudby a zpěvu národních a sokolských písní přicházeli vedle mladých mužů i ženy také ti, kteří nepodléhali vojenské povinnosti.

A jestliže do Sovětské armády odcházelo kolem 10 % obyvatelstva, pak z české Volyně odešlo kolem 30 % do jednotek generála Ludvíka Svobody. Kdyby Volyňané vstoupili do sovětských jednotek, byli by jistě rozptýleni v mnohých útvarech a neměli by tak těžké ztráty. Vstup do čsl. jednotky však všichni považovali za svou vlasteneckou povinnost.

Zásluhy Blaniku jsou nesporné a všem jeho pracovníkům patří dík. Dovedli orientovat menšinu v těžkých situacích správným směrem a vstup 12.000 volyňských Čechů do Svobodovy armády je nejlepším vysvědčením pro jeho záslužnou a plodnou činnost. J.K.

Deset let české školy v Lucku

(Pokračování)

Vzpomínání by nebylo úplné, kdybychom nevzpomněli na své učitele, kteří na naší škole působili po dobu zmíněných deseti let.

Členové učitelského sboru od založení školy 1928/29 do konce školního roku 1938/39:

Údaje následují za sebou v tomto sledu:

Jméno učitele, hodnost, předmět, kterým učil, ve kterých školních letech:

Balabuchová, řídící jednotřídky, všem předmětům, 1931/32

Hubal Václav, řídící, čeština, počty, kreslení, ruční práce, vlastivěda, tělocvik, 1938/39

Kozáková Věra, učitelka náboženství, náboženství římsko-katolické, (dále jen náboženství ří.-kat.) od pololetí 1938/39

Kretba Josef, řídící, čeština, vlastivěda, počty, zpěv, 1932/33 až 1935/36

Krejčí Rostislav, učitel, počty, přírodopis, vlastivěda, ruční práce, tělocvik, 1934/35 až 1938/39

Krejca Józef, katecheta, náboženství ří.-kat., 1937/38 do 1.10.37

Kuczyński J., katecheta, náboženství ří.-kat. 1935/34, 1938/39

Kupcová Anna, učitelka, polština, dějepis a zeměpis Polska, dívčí ruční práce, tělocvik, náboženství evangelické vřpomocně, 1934/35 až 1938/39

Parma Jaroslav, řídící, čeština, vlastivěda, zpěv, náboženství řím.-kat. výpomocně, 1936/37 až 1937/38

Pařízek Antonín, pravoslavný farář, náboženství pravoslavné, 1933/34 až 1938/39

Pospíšil Josef, evangelický farář, náboženství evangelické, 1934/35 až 1936/37

Sadkowska B., katechetka, náboženství řím.kat., 1936/37

Sobkiewiczowa W., katechetka, náb. řím.-kat., do pololetí 1938/39

Sochor Vlad. učitel, výpomocně různým předmětům, 1936/37

Staňková Neomila, učitelka, většinou předmětů v nižších třídách, 1935/36 až 1937/38

Svobodová Eliška, učitelka, všem předmětům ve II. tř., čeština, vlastivěda, dívčí ruční práce, 1935/36 až 1938/39

Svoboda Teofil, učitel, všem předmětům v I. tř., polština, přírodopis, zpěv, 1935/36 do 1. 3. 1936 a 1938/39

Janatová Marie, správce internátu, dívčí ruční práce, výpomocně, 1937/38

Tomeš Jan, učitel, zpěv výpomocně, 1937/38

Kučerová Marie, řídící jednotřídky, všem předmětům kromě polštiny, 1929/30 až 1930/31

Vážený učitelský sbore, dovolte mi, abych u této příležitosti jménem všech žáků české školy v Lucku vyjádřil Vám dodatečně ty nejvšechnější díky za péči a lásku, kterou jste nám dali a uvedli nás na správnou cestu životem. Nikdy na Vás nezapomeneme.

Seznam žáků ve šk. roce 1938/39: (Údaje: Jméno a bydliště)

I.třída:

Juha Jaroslav, Teremno, Koutecký Václav, Luck, Krátká Aleksandra, Luck, Kremzerová Libuše, Hončárka, Lišková Miroslava, Luck, Vrabcová Milada, Luck

II.třída

Bem Jaroslav, Luck, Holá Eliška, Hnidava, Hora Václav, Hnidava, Juha Mstislav, Teremno, Kozáková Anna, Luck, Kremzerová Julie, Lipovec, Kremzer Josef, Lipovec, Kučerová Ludmila, Luck, Ludvík Břetislav, Jozefín, Maksová Anna, Teremno, Málková Marie, Luck, Málková Anna, Luck, Randaruková Olga, Luck, Valoušek Josef, Teremno, Vlková Světlana, Čerčice Lipovec, Volák Václav

III.tř.

Albrechtová Anna Luck, Grindlerová Vlasta, Luck, Kopriva Václav, Luck, Koutecká Emilie, Luck, Kozák Jaroslav, Luck, Ludvík Miroslav, Jozefín, Ludvík Václav, Jozefín, Malák Vladimír, Omelánik, Maks Antonín, Teremno, Pospíšilová Olga, Luck, Rektor Evžen, Hnidava, Rektor Josef, Hnidava, Štěpánek Everest, Teremno, Vitochová Libuše, Hušče, Vlková Ala, Lipovec, Voláková Maie, Čerčice, Vrabcová Jiřina, Luck

IV.tř.

Albrecht Rollin, Luck, Goll Břetislav, Hušče, Holý Jiří Hnidava, Jira Vratislav, Teremno, Kadeřábek Jaroslav, Luck, Koutecká Helena, Luck, Kozák Josef, Luck, Kozáková Stanislava, Luck, Kremzerová Anna, Lipovec, Kremzer Josef, Hončárka, Mach Mikuláš, Krupa-Hranice, Matějcová Marie, Teremno, Rektor Václav, Hnidava, Volanská Božena, Luck, Voráčková Marie, Teremno, Vondrová Antonie, Luck

V.tř.

Albrechtová Božena, Luck, Albrechtová Libuše, Luck, Bem Vladimír, Luck, Foffová Emilie, Liplany, Hubalová Věra, Boratin, Holá Libuše, Niva-Hubinská, Blažková Milada, Niva-Hubinská, Hoffman Alois, Teremno, Horová Antonie, Hnidava, Jira Václav, Zálesí, Kisianová Marie, Teremno, Kozáková Eliška, Niva-Hubinská, Kučerová Zdislava, Teremno, Lešák Rostislav, Omelánik, Maks Josef, Teremno, Maláková Libuše, Omelánik, Pirožek Vitold, Luck, Řeháková Marie, Luck, Saláková Helena, Moskovština, Šrajbrová Eugenie, Pokosy, Vlk Radomír, Boratin

VI.tř.

Albrecht Jaroslav, Boratin, Albrechtová Ludmila, Boratin, André Rollin, Luck, Damašek Václav, Teremno, Doležal Ludvík, Lišče, Dostálová Stanislava, Luck, Fof Josef, Liplany, Fofová Marie, Liplany, Hnídek Jaroslav, Poddubeck, Husáková Marie, Miluše, Kalach Jaroslav, Luck, Klabanová Emilie, Malovaná, Kozáková Emilie, Luck, Kremzer Everest, Hončárka, Linha Antonín, Moskovština, Makeš Miloslav, Hnidava, Malák Michal, Miluše, Rendlíková Luba, Malin, Novák Josef, Malin,

Nováková Helena, Luck, Opočenský Jaroslav, Boratin, Pospíšilová Růžena, Luck, Prokúpek Jiří, Hnidava, Prošek Antonín, Malovaná, Rebl Miroslav, Liplany, Řepík Vitold, Východa, Řepíková Anastázie, Podlesice, Staňková Eliška, Luck, Stanislavský Jaroslav, Omelánik, Šána Vladimír, Malovaná, Šerák Josef, Boratin, Štěpánková Slavěna, Stromovka, Vintrová Ludmila, Moskovština

VII.tř.

Albrecht Vladislav, Boratin, Damašek Bohuslav, Luck, Damašek Zdeněk, Luck, Doležal Josef, Omelánik, Hlaváček Josef, Jozefín, Janeček Václav, Stromovka, Kratoušková Rozálie, Luck, Kremzerová Slavěna, Hončárka, Linha Václav, Moskovština. Machač Vladimír, Luck, Maršík Václav, Moskovština, Nechanický Jaroslav, Boratin, Opočenský Jaroslav, Boratin, Opočenský Josef, Boratin, Reblová Eliška, Liplany, Rutová Marie, Krupa-Hranice, Řepíková Antonie, Podhajce, Štefl Josef, Čerčice, Tomeš Václav, Hubín, Tomiček Václav. Kněhynky, Malinský Václav, Luck, Valenta Antonín, Moskovština, Valoušek Václav, Teremno, Vlková Ludmila, Boratin, Zeman Václav, Luck

Nebylo již možné do tohoto článku pojmut seznamy žáků všech ročníků. Pokud jste si zavzpomínali se mnou na školu, na své učitele a spolužáky, a snad i někteří z Vás z dojetí zaslzeli, jsem tomu opravdu rád, neboť dětství jsme měli jen jednou a to naše na Volyni, při všech strádáních, bylo přece jen velmi krásné.

Ing. Zdeněk Damašek
(Dokončení přístě)

Vrácená paměť

(Pokračování z čísla 4 Zpravodaje)

Já nato pravím: Půjdu se podívat ven, sluníčko jasně svítí jako v pravé léto, půjdu se podívat za sovětskými vojáky. Byli utáboveni na okraji její ovocné zahrady tak asi sto metrů na kopečku. Když jsem byl asi v polovině cesty, slyším daleký hukot letadel, který se přibližoval. Obloha byla jasná, bylo vidět daleko, ale vmžiku se objevila dvě německá letadla jako vlašťovky a následovala další a rychle se přibližovala. Za několik vteřin začala shazovat bombu za bombou. Jejich cílem bylo zasáhnout utábořenou sovětskou posádku. Jedna z bomb dopadla asi třicet metrů ode mne do vyzdřeného sklepa, kde měli strýc a babička uskladněny na zimu brambory a řepu. To vše se vymrštilo do vzduchu, já jsem byl střepem k zemi, ani nevím, jak dlouho jsem tam ležel. Když jsem se probíral, zkontroloval jsem ruce i nohy a vydal jsem se k babiččině chaloupce, kde byla před několika minutami uložena moje manželka Anna s malou pětidenní dcerkou Zdeničkou. Když jsem vykročil, cítil jsem, že mi odněkud teče do bot krev, ale nevěděl jsem odkud... Po příchodu k chaloupce jsem zjistil, že situace tu nebyla lepší, ale zaplat' Pán Bůh všichni byli živi, jen strašně vyžděšeni. Okna rozbita střepeňami, které prolétly i do druhé světnice, prostřelily dveře a další okno do sadu, rozbité byly i okenní rámy. Bylo štěstí v neštěstí, že ty tři ženy se nacházely v ústraní mimo prostřelených oken. Když jsem vkročil do světnice, byli z toho všichni zmateni a volali. Proboha, co se ti stalo, vždyť jsi raněn. Já nato, že nevím kde a kde hledat pomoc. Naštěstí shodou okolností v budově babiččina syna Václava se nacházel vojenský doktor se zdravotní sestrou, takže mě svlékli a našli na zádech pravé lopatky propálený kožič, svetry, košile a asi desetcentimetrový šrám, který se zastavil na kosti lopatky. Druhá střepeň v levém boku dole na posledním žebru byla hluboká krvácející rána. Doktor se v ní začal vrtat pinzetou a říká sestře: „vot eto plocho, on imějet voskolek v kiškách“ doktor myslel, že tomu nerozumím, jak bych nerozuměl, když jsme žili na Ukrajině. Co to pro mě znamenalo? Asi není pomoci a smrt nevyhnutelná. Za jak dlouho? Nastalo smutné loučení s bušícím srdcem, slzy s manželkou, babičkou, později i s celou rodinou. Odvezli mě domů k mé rodině do středu obce, tam mě moje maminka uložila do postele a začalo odpočítávání dnů do konce života. Bolesti se den ze dne zvyšovaly, zdravotní sestra toho lékaře, který stanovil diagnózu, mě chodila denně převazovat a zasypat jakýmijsi žlutým práškem, ale nic se nelepšilo. Naopak, bolest byla devátý den nesnesitelná a já už odpočítával zbývající hodiny života, když tu ve čtyři hodiny nad ránem se stal nečekaný zárazk, z ničeho nic se ozvalo blunk, jako když teče voda, ale byla to ve skutečnosti sraženina a zhnisaná krev,

kteřá současně vyvrhla i ten zmiňovaný voskolek střepeňou z otevřené rány o velikosti 2,5 - 3 cm hrbolatého tvaru a tím okamžikem ze mě spadla ta nesnesitelná bolest a ukázalo se, že ten voskolek nebyl v kiškách, nýbrž narazil na poslední spodní žebro pod kůži směrem nahoru. Trochu té poloze střepeňy pomohlo i mé teplé oblečení a žvaneček srsti z kožichu zabránil střepeňině vniknout hluboko do mého těla. Takže opět v neštěstí štěstí. Po tomto kritickém dnu se můj zdravotní stav začal zlepšovat a zlepšovala se i psychika.

Fronta postoupila na západ. Ještě se musím vrátit k tomu dělostřeleckému „smaradu“, který dopadl před ten zmiňovaný sklep. Byl tam zarýtvý v zemi, shodou okolností se v tu dobu u nás ubytoval sovětský důstojník, kpt. Jménem Kosta, který jeden den před odchodem s frontou pravi: „Slušaj, Vendolský, my musíme ten nevybuchlý smaragd zneškodnit, on muže ležet v zemi na tzv. bojovom zvodě a vy přes ten dvůr chodíte a jezditě a tím ještě muže kdykoliv vybuchnout.“ A já nato: „A jak ho mužem zneškodnit?“ On pravi: „Dones tři štoky drátu, který jsme měli uskladněny po sklizni chmele ve stodole a k tomu nastožený rýč a dáme se do práce.“ Zahnal nás všechny do sklepa po schodech dolů, zavřel, sám začal pomalu odkopávat, až úplně odkryl. Pak zavolal, abych mu podal ten drát, navázal štoky jeden k druhému, udělal na tom prvním opatrně oko, nasadil na patku onoho „smaradu“, pak ty štoky napojené na sebe natáhl za hromadu kamení, kterou měl otec připravenou na stavbu nových chlévů, opět nás všechny schoval do zmíněného sklepa, sám si vlezl na tu hromadu kamení a začal potahovat za ty spojené dráty.

Tímto se mu podařilo smarad uvolnit ze země a vytáhl ho na povrch země a co bylo překvapující, že se tomu smaradu po výstřelu z nepřátelského děla letícím vzdušnou dráhou „vyvintila“ zápalná hlavice a tím nemohl explodovat. Tím bylo také tak blízké nebezpečí zažehnáno.

Život naší rodiny šel po těchto událostech dál. V měsíci březnu byla vyhlášena sovětskou vládou všeobecná mobilizace, musely se dostavit ročníky podléhající vojenské službě na vojenský vojenkomat do našeho okresního města Rovna. Nástup byl hromadný.

Celá vesnice za doprovodu holovy telady obci Dembrovky. Byl to březen 1944. Já pocházel ze šesti sourozenců, z toho jsme byli čtyři bratři, nejstarší Josef ročník 1912, já, Arnošt, 1921, Václav 1923, Jan 1926, náš otec zemřel v červnu roku 1943. Odjeli jsme všichni svorně k odvodu. Předstoupili jsme před odváděcí komisi, a aby se tempo odvodu zrychlilo, vystoupil na terasu odváděcí budovy sovětský důstojník, major, a hlási: „Kto imějet zdorovy ruky a nohy, něnužno chodit před vřača, takže mi tři sourozenci prošli odvodním zápisem a já jako čtvrtý přechodím před vřača. Po dukladne prohlídce hlási: pišit jemu odročku do třetího juna. Arnošt Vendolský (Pokračování v některém dalším čísle)

Vzpomínka na faráře

Farář Antonín Zajíc (nar. 1878 v Hulčích, zemřel 1963 v Kolešovicích) byl nrukem Václava Zajice, který se přistěhoval z Chrástu u Kutné Hory a jehož jméno je uvedeno v seznamu kupujících hulečských usedlostí.

Využitím stipendia uděleného carskou vládou vystudoval pravoslavný bohoslovecký seminář v Křemenci. Nejdříve působil jako učitel na základních farních školách, k čemuž seminář poskytoval aprobaci. Mimo jiné jeden čas učil také v Českém Malíně. Tomuto zaměstnání se věnoval až do sňatku s dcerou ukrajinského faráře od Vladimíru Volynského, kde převzal faru po jejím zemřelém otci a tak se stal pravoslavným duchovním.

V době první světové války byl vojenským knězem v ruské carské armádě.

Revoluční dění ho zastihlo na východní Ukrajině. Jakožto „odhařený pop“, tj. představitel kontrarevoluce měl být při cestě na západní Ukrajinu vyhozen z jedoucího vlaku. Život mu zachránilo potvrzení o předchozím učitelském působení, jež náhodou měl u sebe.

K učitelskému povolání se nakrátko vrátil po příjezdu do Hulče, kde u jeho rodičů na něj čekala žena se starším synem. Nedlouho po vyhlášení polského státu a v souvislosti s odjezdem faráře Alexeje Vaňka do Čech převzal správu hulečských fary, na křůž působil až do svého zatčení na jaře 1945.

Přítěžující okolností se stalo, že v době okupace se přihlásil k jurisdikci Ukrajinské autokefální pravoslavné Cirkve (nezávislé na moskevském patriarchátu). Na otázku vyšetřovatele „Proč vás mají tak rádi Vaši ukrajínští farníci?“ (Hlupanin byl přifařeno ukrajinskou obcí) odpověděl, že to pokládá za svoji zásluhu, a za ocenění lidmi, kterým vždy sloužil. Výsledkem procesu bylo odsouzení na 10 let nucených prací.

Intervencí z Prahy, již na Ministerstvu zahraničních věcí podnítl jeho syn, který optoval pro ČSR a demobilizoval v r. 1946 bylo soudní řízení obnoven. Odsouzený hulečský farář tehdy již v pracovním táboře byl sprostěn obvinění o protistátní činnosti a téměř po dvou letech propuštěn v rámci amnestie.

V r. 1947 mohl, zároveň se svou ženou, již se podařilo uniknout deportaci na Sibiř, reemigrovat do Čech. Závěrečná léta života, aniž využíval peníze, věnoval zde v republice opět službě svým volyňským krajanům jako jejich duchovní, a to prakticky téměř do svých 85 let.

Děkujeme za celoživotní činnost

Nejstarší předseda ZO ČSBS Žatec-Jih a člen OV ČsOL se dožívá úctyhodných 90 let.

Bratr Mikuláš Šeretuk se narodil 16. 6. 1916 v Kvasilově na ukrajinské Volyni. Poklidný rodinný život v kruhu starostlivých rodičů a sourozenců zděl se samozřejmostí. Rodina vedla své děti v úctě, vni-mavosti potřebě ostatních a též v hluboké víře vlastnečského citění.

V mládí byl členem Sokola. Za německé okupace, rok 1942-1944, byl předsedou ilegální skupiny Blaník v Kvasilově, která v té době chránila životy a majetek spoluobčanů, spolupracovala s ústředím.

Funkce nákupčího chmele a skladníka mu poskytovala možnosti plnění důležitých úkolů organizace, jako distribuci letáků, novin, Hlasatele. Spojení s dalšími členy Blaníku v rozlehlém okolí pomáhal zajišťovat malý koník hucul.

Po osvobození Volyně Rudou armádou v únoru již 3. 3. 1944 spolu se svými 148 spoluobčany se dobrovolně hlásí do řad Svobodovy armády. Zde začíná jeho dlouhá cesta vojenské činnosti. Po krátkém výcviku paradestantní jednotky v Jefremově se účastní bojů v Karpatech jako pátrač a lovec „jazyka“. (Průzkumníci se dostali až k německým hlídkám, zajali jednoho z nich. Ten pak prozradil postavení nepřátelských jednotek.)

Po zranění a ošetření pokračuje v bojích. Od září 1944 až do února 1945 je jednotka letecky přemístěna na území Slovenského povstání, kde dochází ke střetům s nepřítelem. Na tuto dobu vzpomíná bratr Mikuláš jako velmi namáhavou a těžkou: kruté mrazy, nedostatečné oblečení, málo potravy, nedostatek stříelva k taktickým bojům.

Konec války ho zastihl v Žilině. Za svou válečnou činnost byl vyznamenán Československým válečným křížem, kterého si váží nejvíce. Potom dalšími vysokými poctami: Řád Slovenského povstání, tři vyznamenání sovětská, medaile za zásluhy zdobí jeho veteránskou uniformu podplukovníka ve výslužbě. Vysoká vojenská hodnost mu byla udělena v roce 1998.

Po válce se usídluje ve Lhotě u Žatce, studuje zemědělskou školu, hospodaří v chmelářském oboru. Svě vlastenecké přesvědčení vyznává ve funkcích ČsOL, ČSBS, ÚV svazu Volyňských Čechů v Praze. Jako průvodce a lektor doprovází 17 zájezdů se školní mládeží na Duklu a po stopách SVP.

Ve vysokém věku vydává kroniku Českého Kvapilova. Je to jen stručný přehled činnosti našeho člena MO ČSBS Žatec-Jih. Svěřenou funkci chce plnit, „abych byl nápomocen potřebným a nemocným členům svazu“, dodává upřímná slova náš devadesátiletý jubilant Mikuláš Šeretuk.

Za obě organizace ČsOL a ČSBS Žatec děkujeme a přejeme hodně, hodně zdraví.

Dle podkladů zapsala Božena Krejčová-Vokráčková I redakce Zpravodaje se připojuje k blahopřání tomuto vzácnému jubilantovi.

Máme o banderovcích mlčet?

V osmém čísle loňského Zpravodaje bylo na titulní straně uveřejněno „Společné prohlášení prezidentů Ukrajiny a Polska“. Článek byl ukončen sdělením, že napříště nebudou otiskovány příspěvky

pojednávající o banderovském hnutí na Volyni. Avšak při pozorném čtení tohoto „prohlášení“ si musíme povšimnout, že v druhém jeho bodu se praví:

„sdílějce bolest rodinných obětí pokládají (prezidenti) za nezbytné společně pokračovat v hledání historické pravdy o tragédii na Volyni, uskutečnění veřejného morálního odsouzení pachatelů zločinů způsobených proti ukrajinskému a polskému národu.“

Oba prezidenti se tedy nedožadují mlčení o tom, co se během druhé světové války mezi Poláky a Ukrajinci stalo, ale požadují hledání pravdy. Když tedy Volyňští Češi, přímí svědkové těchto událostí, se ústy představitelů Sdružení zavazují k mlčení o těchto událostech, umožní tak lidem nezasvěceným šifit o tom různé nepodložené fámy. Domnívám se, že rozhodnutí mlčet o událostech z období banderovského povstání na Volyni v letech 1942 až 1947 je kontra-produktivní. Jsem proti uveřejňování emotivních výlevů, které žádné nové informace nepřinášejí, ale nesouhlasím s blokováním uveřejnění historických údajů. Tim ukrajinskému ani polskému národu neposloužíme.

Václav Petříček

Hledáme pamětníky osudu kněze z Malína Bronislava Gutka

Paní redaktorka polského časopisu „Wolyn i Polesie“ Svazu přátel téhož názvu v Oswiecimiu na ždost jejich členky pí prof. Pawlewiczowe, která zpracovává seznam ztrát mezi polským duchovenstvem na Volyni ve druhé světové válce a má neúplné zprávy o osudu kněze z Malína jménem Bronislav Gutka prosí čtenáře našeho časopisu, pokud mohou podat jakoukoli zprávu o jmenovaném, aby mi ji sdělili na níže uvedenou adresu, abych ji mohl tlumočit redaktorce: pí Halina Ziolkowska-Modla, Oswiecim. Děkuji.

Jaroslav Mec,

region Praha, ul. Korunní 117, 130 00 Praha 3

Volkov

Skupina přípravy vokovských setkání oznamuje, že letošní v pořadí už šestnácté setkání rodáků, jejich potomků, přátel a známých, se bude konat 10. června 2006 v Lounech, ve všem už dobře známé restauraci „Stromovka“. Začátek srazu od deseti hodin. Pokud máme adresy, upřesnění na pozvánkách, které se rozšiřují.

Za skupinu J. Pančíř, Lovosice

ZPRÁVY Z REGIONŮ

Region Žatec

Viceinformaci o Památníku

Po zveřejnění Vaší výzvy ve Zpravodaji č. 1 k výstavbě důstojného Památníku Dr. Edv. Benešovi v Žatci souhlasíme s projektem a vyhlášením celostátní sbírky. Postrádáme však více podrobností o této akci. Od vyhlášení projektu uplynulo již půl roku a zpráv je mizivě málo. Proto se obracíme na p. Prof. Dufka, jako předsedu Svazu, aby nás prostřednictvím Zpravodaje informoval o všech jednáních o této důležité akci.

Zejména o jednáních jak na předsednictvu Svazu, příslušných komisí, tak o podrobnějším plánování finančního rozpočtu Památníku.

Chceme přispět finanční sbírkou na tento účel a zároveň se domníváme, že členy Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel budou tyto podrobné zprávy zajímat.

Výbor SČVP v Žatci

Region Litoměřice

Zpráva z regionu

Slavnostní akci u příležitosti výročí ukončení 2. světové války a pietní vzpomínky věnované obětem války pořádá náš region v Litoměřicích každý rok od založení Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel. Každý rok náš vedoucí regionu krajan Josef Kozák (dříve to byl plk. v. v. Miroslav Novák) připraví a zajistí důstojný průběh této akce na litoměřickém hřbitově u památníku obětem války a u KT Richard, kde se pokládají kytky od obou organizací ČSBS včetně ČsOL, a kde krajan J. Kozák ve výstižných projevech připomene události vzpomínaných výročí.

Je nutno poznamenat, že spolu s našimi oslavili také pamětné výročí zástupci MěÚ Litoměřice v čele s místostarostou, který položil na uvedená místa bohaté květinové běnce.

Je pravda, že se nás na této akci schází málo, ale je to pochopitelné, neboť jsou to většinou příčiny stáří a zdravotního stavu členů. Měly by převzít tuto čestnou štafetu mladší generace. Jenže ty tam nebývají.

Nakolik je pochopitelný a omluvitelný takový nezájem o záležitosti duchovna a etiky mladé společnosti tu komentovat nelze. Ale když se mladý, vzdělaný člověk vyjádří veřejně, že není vlastenec, a nestydí se za to, zřejmě ovlivněn často se vyskytujícími pustými vlastenečnými, pak nás zamrzí degradace tohoto pojmu a znevážení vlastenečství, neboť my, staří, jsme se ve většině odhodlávali k obětem největším pro svou vlast. Je nesporné, že vlastenečství není nacionalismus, natož fašismus, že vlast je jako rodina a kdybychom si ji nevážili, nebude vážená a mohlo by se nám stát, že sousem z důvodu podnikatelského prospěchu nám odhodí za plot svůj odpad a špinu, aniž by se rozpakoval.

Lze doufat, že k takovým excesům docházet nebude.

V. Suchopárová

NAŠI JUBILANTI ...

Region Nymburk

V prvním pololetí r. 2006 patří naše gratulace dalším krajanům, kteří oslaví významná životní jubilea v našem regionu:

25 let, 22. 3., Vlačina Jaroslav z Milovic
30 let, 10. 3. Černý Vjačeslav z Milovic
35 let, 24. 1. Černý Václav z Milovic a 12. 5. Demčuková Taťána z Milovic
45 let, 17. 5. Sarnavská Larisa z Milovic a 5. 3. Tauchenová Oksana z Milovic
50 let, 27. 5. Volfová Anna z Milovic
55 let, 2. 1. Loukoutka Jiří z Městce Králové, 27. 2. Jakušová Emilie z Milovic, 5. 4. Černý Alexandr z Milovic a 18. 5. Jancurová Anna z Bulovse, Jičín
75 let, 17. 5. Ornst Jaroslav z Butovse, Jičín
82 let, 14. 4. Pišlová Anna z Milovic
97 let, 8. 3. Poláčková Fráňa z Milovic

Hodně štěstí, zdraví a spokojenosti, stále dobrou náladu a životní pohodu přeje

Za výbor regionu A. Mazníková

Region Broumov

Novotný Boris z Malé Zubovštiny bytem Police n. Met. oslaví 26. 5. 60 roků. Marie Iljuková z Malé Zubovštiny bytem Jaroměř II oslaví 5. 7. 60 roků a Stanislav Černý z Malé Zubovštiny bytem Jaroměř II oslaví 29. 7. 65 roků.

Hodně zdraví a štěstí do dalších let přeje za region Pokorný

Region Rakovník

V první polovině roku oslavili životní jubilea tito naši spoluobčané:

Pan Jiří Ballada, narozen v Hulči Č. 77 let 11. 5. 1929, Nové Strašecí. Paní Halina Baladová, narozená v Novokrajevu, 68 let, 6. 3. 1938, Nové Strašecí. Pan Vladimír Brda, narozen v Hulči, 86 let, 9. 2. 1920, Krty. Paní Anastázie Cilcová, narozena v Jezírku, 88 let, 4. 3. 1918, Zderaz. Paní Božena Franková, narozena v Hájky Mlynov, 76 let, 3. 10. 1930, Soseň. Paní Anna Hanková, narozena v Újezdci Č., 78 let, 30. 3. 1928, Kotopeky. Paní Marie Hejdrová, narozena v Hulči České, 66 let, 25. 3. 1940, Kolešovice. Paní Božena Herinková, narozená ve Volkově, 83 let, 25. 5. 1923, Kolešovice. Paní Jiřina Holá, narozená v Zálesí, 70 let, 2. 3. 1936, Kašperské Hory. Pan Antonín Hora, narozen v Hlupanině, 76 let, 18. 5. 1930, Hořovičky. Paní Anna Jelínková, narozena ve Zdobušnově, 88 let, 26. 6. 1918, Oráčov. Pan Josef Kinšt, narozen v Hájkách, 81 let, 19. 6. 1925, Jesenice. Paní Jiřina Kolbolková, narozena v Hulči Č., 74 let, 6. 6. 1932, Rakovník. Pan Emil Kracík, narozen v Krupá-Hranice, 82 let, 8. 5. 1924, Královice. Paní Evženie Kučerová, narozená v Novokrajevu, 76 let, 13. 5. 1930, Kolešov. Pan Mikuláš Lenoch, narozen ve Volkově, 81 let, 20. 1. 1925, Kolešovice. Pan Vladimír Lněniček, narozen v Sofievce, 80 let, 9. 3. 1926, Oráčov. Paní Bohumila Marešová, narozena v Kupičově, 70 let, 13. 6. 1936, Šanov. Paní Chvalimíra Menzlová, narozena v Českém Strakově, 66 let, 24. 6. 1940, Rakovník. Paní Anna Millerová, narozena v Hulči České, 68 let, 16. 1. 1938, Praha. Paní Anna Pitrová, narozena ve Varkovičce, 76 let, 27. 3. 1930, Šanov. Paní Emilie Rotková, narozena v Hulči Č., 78 let, 10. 2. 1928, Hořesedly. Paní Květa Toušková, narozena ve Slabčích ČR, 80 let, 22. 6. 1926, Hořovičky. Pan Antonín Trnka, narozen v Hulči Č., 72 let, 6. 5. 1934, Velká Buková. Pan Antonín Umlauf, narozen v Hulči, 79 let, 23. 4. 1927, Stránky. Pan Alexandr Urban, narozen v Hulči Č., 78 let, 5. 4. 1928, Hořesedly. Paní Jiřina Volencová, narozena v Hulči Č., 86 let, 26. 6. 1920, Pšovky. Paní Žofie Vodrážková, narozena v Olyce, 79 let, 28. 5. 1927, Kožlany. Do dalších let přejeme vše nejlepší.

Za region Libuše Růžičková

Region Žatec

Dne 22. dubna oslavili svou diamantovou svatbu naši členové Václav a Věra Ketnerovi ze Žatce 60 let společného života. Mnoho zdraví do dalších let jim přeje
Za region Kamila Ondrová

18. května se dožívá svých 84 let pan Rostislav Hlaváček z Karlových Varů. Tímto bych mu chtěla popřát mnoho zdraví do dalších let za náš celý výbor. Několik let byl rovněž našim členem a jednatelem našeho výboru, za což mu dodatečně moc děkujeme. Jeho zdravotní stav to nedovoloval, aby k nám dojížděl již posledních několik let.

Dne 16. června oslaví své životní jubileum 90 let náš člen Mikuláš Šereťuk z Liboří. Mnoho pevného zdraví a elánu v jeho funkci, kterou zastává ve výboru Svazu bojovníků. Do příštích let mu přejeme za celý výbor všechno jenom to nejlepší.

Kamila Ondrová.

Redakce Zpravodaje též blahopřeje ke krásnému jubileu diamantové svatby manželů Ketnerových. Dále chce poděkovat jubilantu Rostislavu Hlaváčkovi za jeho hodnotné příspěvky do Zpravodaje, které nám chybějí.

Region Teplice

Dne 14. května t. r. oslavuje své osmdesáté narozeniny člen regionu Teplice Richard Vyčichovský. K tomuto významnému jubileu oslavenci ze srdce blahopřeje výbor regionu Teplice.

Za výbor Vlasta Holmanová

Region Mariánské Lázně

MUDr. Vladimír Tuhaček oslaví 8. 5. 2006 55 let.

Ke krásnému jubileu blahopřeje

za region Jaroslav Juha

Region Šumperk

V druhé polovině t. r. se dožívají svých významných životních jubileí tito naši členové:

Jón Miroslav, 4. 7. 56 50 let, Víkřovice. Procházka Stanislav, 10. 7. 56 50 let, Libina. Hamáček Miloslav, 2. 12. 46 60 let, N. Malín. Foglová Anna, 16. 7. 70 let, Šumperk. Schovánek Rostislav, 16. 7. 70 let, V. Losiny. Bílková Zdenka, 8. 10. 70 let, Víkřovice. Němeček Miroslav, 13. 9. 70 let, Libina. Marešová Halina, 5. 10. 76 let, Šumperk. Horn Vladimír, 21. 10. 76 let, Libina. Beštová Božena, 15. 8. 77 let, Šumperk. Fric Václav, 20. 11. 77 let, Víkřovice. Najmanová Libuše 1. 10. 77 let, Petrov. Václav Jonáš z Ulbárova dne 6. 9. 77 let, Šumperk. Šircová Zdena, 20. 8. 78 let, Šumperk. Sedláček Antonín, 19. 7. 78 let, Šumperk. Šotola Vladimír, 5. 9. 78 let, N. Malín. Glancová Marie, 14. 10. 78 let, N. Malín. Altmanová Helena, 8. 7. - 80 let, Libina. Štěpánková Tamara, 27. 9. 80 let, Šumperk. Liščenková Emilie, 23. 11. 80 let, Petrov. Kyselová Alžběta, 4. 9. 82 let, Oskava. Popčuková Marie, 23. 8. 83 let, Libina. Vincourková Emilie, 19. 9. 83 let, Libina. Golová Anna, 12. 10. 84 let, Hrabšín. Vařeková Lidie, 17. 11. 84 let, Šumperk. Kechrt Josef, 5. 7. 84 let, N. Malín. Josef Valenta z Hlinska, 23. 10. 85 let, Libina. Vojtišková Anna, 10. 12. 87 let, Rapotín. Schováňková Věra, 11. 8. 92 let, Libina. Dedeciusová Marie, 18. 8. 93 let, Rapotín. Zahradníková Libuše, 14. 11. 93 let, Libina.

Za region všem jubilantům blahopřeje Jiřina Žáková I redakce Zpravodaje se připojuje s blahopřáním všem jubilantům.

ve věku nedožitých 96 let. Rodák z Hlinska, nyní bytem Brno.

Pohřeb se konal dne 15. dubna v Uničově.

Dne 21. dubna t. r. zemřel ve věku nedožitých 83 let pam Jiří Vacek, rodák z Mizoče, nyní bytem Vojkovic, příslušník Čs. armádního sboru.

Upřímnou soustrast pozůstalým vyjadřuje za výbor regionu
Josef Kučera

Region Krkonoše

Dne 25. 3. 2006 zemřel p. Vladimír Veselý z Rudniku, ve věku 87 let, který pocházel ze Spasova.

Upřímnou soustrast celé rodině za region vyjadřuje

Jiřina Novotná

Region Broumov

Dne 4. března 2006 zemřel ve věku nedožitých 81 let pan Bedřich Makeš. Narodil se v Kupičově, za války bojoval v brigádě Ludvíka Svobody jako telefonista, za což byl několikrát vyznamenán.

Dne 11. března 2006 zemřel ve věku nedožitých 51 roku bez rozloučení, náhle, Jaroslav Kubina.

Projevují upřímnou soustrast oběma rodinám.

Za region Pokorný

Redakce Zpravodaje projevuje svou upřímnou úctou všem pozůstalým.

DARY došlé na konto SDRUŽENÍ Duben 2006

Josef Albrecht z Kladna 350 Kč

Region Praha

Lidie Marková, Kaplice 100 Kč, Ludmila Klejšmidová, Jaroměř 100 Kč a

Kunášek Vladimír 500 Kč

Region Domažlice

Josef Hlaváč, Otov 100 Kč, Ing. Josef Vlk, Srby 250 Kč, Jiří Volný, Pivoň 50 Kč, Emilie Tomanová, Malý Malahov 250 Kč a Anna Vokáčová, Horšovský Týn 200 Kč

Region Litoměřice

Marie Žáková, Vrbc 200 Kč, Lída Doležalová, Dochov-Všehofice 200 Kč, Jarmila Dědková, Měcholupy 150 Kč, Anna Hendrychová, Štětí 150 Kč, Jiří Buchtín, Ustí n. Labem-Vaňov 150 Kč a Anna Pluščenkova, Horní Nezly 100 Kč.

1000 Kč věnuje výbor regionu z darů krajanů z výroční členské schůze, konané dne 17. 2. 2006.

Region Karlovy Vary

Larisa Zábranská, Karlovy Vary 100 Kč a Žofie Becková, Karlovy Vary 100 Kč.

Region Šumperk

Marie Reová, Nový Malín 100 Kč, Josef Kechrt, Nový Malín 150 Kč, Jaroslav Bilek, Víkřovice 200 Kč, Josef Šavel, Víkřovice 200 Kč, Marie Dvořáková, Maršikov 100 Kč, Jiřina Žáková, Velké Losiny 100 Kč, Miroslav Němeček, Libina 100 Kč, Antonie Doležalová, Pardubice 250 Kč a Rostislav Novotný, Velké Losiny 200 Kč.

Všem dárcům ze srdce děkujeme.

Sbírka na výstavbu busty Dr. Edv. Beneše Duben 2006

Region Praha:

Nina Dobosharevich, Anglie, Londýn 2010 Kč a Kunášek Vladimír 1000 Kč.

Manželé Malákoví, Hřibojedy 200 Kč, Klejšmidová Ludmila z Jaroměř 100 Kč a Krůtová Alla, Rakovník 200 Kč

Region Litoměřice:

Region věnoval 1000 Kč. Nejmenovaný člen 1000 Kč. Nina Bártová 400 Kč, Miroslav Škrabal 400 Kč, manželé Chaloupkovi 200 Kč, Zdena Furmanová 200 Kč, Anna Derflerová 200 Kč, Josef Vazač 200 Kč, Jiří Stehlík 200 Kč, Jaroslav Moravec 200 Kč, Václav Kuchyňka 200 Kč, Marie Janouchová 100 Kč, Pavla Melničáková 100 Kč, Miluše Boučková 100 Kč, Anna Bajerová 100 Kč, Helena Lenertová 100 Kč, Anna Holubová 100 Kč, Věra Suchopárová 100 Kč, Josef Kozák 100 Kč, Helena Šimová 100 Kč, Mikuláš Prošek 100 Kč, Viktor Vlk 100 Kč, Anna Pajerová 100 Kč, Slavěna Zajíčková 100 Kč, Irena

Simková-100 Kč, Jiří Pančíř-100 Kč, Vladislav Opočenský-100 Kč, Lydie Vlčková-100 Kč, Helena Zemanová-100 Kč, Karel Šerák-100 Kč, Lydie Bečvařiková-100 Kč, Anastázie Germerová-100 Kč, prof. Věra Vichová-100 Kč, Miluše Dědková-50 Kč, Nina Bilíjenková-50 Kč, Anna Šarajová-50 Kč, Libuše Hývllová-50 Kč, Anastázie Opavová-50 Kč, Marie Rýdlová -50 Kč, Emilie Kůlová-50 Kč, Boleslav Štěpánek - 50 Kč, Marie Sekyrová-50 Kč, Evženie Ružbacká-50 Kč, Mgr. Jaromír Hubal-50 Kč, Jiří Štěpánek-50 Kč, Irena Twarda-50 Kč
Melanie Tintěrová, Hoštka-200 Kč

Region Žatec:

Olga Seveláková, Frýdek-Místek-250 Kč, -Ludmila Majkráková, Frýdek-Místek-250 Kč a Růžena Nováková, Hřivice 200 Kč.

Region Rakovník:

Anna Hanková, Kotopeky-100 Kč

Region Vyškov:

Antonie Držmišková, Choceň-200 Kč

Region Praha:

Jana Vrbová, Praha-200 Kč, Ing. Miroslav Kopecký, Praha-150 Kč, Emilie Vránová, Praha-100 Kč, Josef Novotný, Čermčice-100 Kč, Alla Roubičková, Praha 200 Kč, Olga Bílá, Praha 200 Kč, Marie Krejčová, Praha 200 Kč, Antonie Kadrabová, Praha-100 Kč, MUDr. Miloslava Králičková, Praha-100 Kč, Jan Toušek, Uhlířské Janovice 200 Kč a Kunášek Vladimír, Praha 1000 Kč.

Manželé Malákoví, Hřibojedy-200 Kč, Klejšmidová

Ludmila z Jaroměř-100 Kč

Region Moravský Krumlov:

Nejmenovaný člen 500 Kč

Region Krkonoše:

Pí Martinová, Kohoutov-300 Kč, manželé Brátovi, Mladé Buky-200 Kč, Olga Glajchová, Trutnov-200 Kč, Ludmila Bečvářová, Janské Lázně-100 Kč, Jaroslav Šalda, Hradec Králové-200 Kč a manželé Novotných, Mladé Buky-200 Kč

Region Šumperk:

Alice Bílková, Nový Malín-200 Kč, Božena Šotolová, Nový Malín-100 Kč, Libuše a Vladimír Šotolovi, Nový Malín-500 Kč a Libuše a Václav Jonovi, Víkřovice-500 Kč

Region Broumov:

Pí Nezkusilová-220 Kč, Josef Ledvína-250 Kč, pí Lišková-250 Kč, pí Magáňová-150 Kč, pí Řepková 150 Kč, p. Pokorný-150 Kč, pí Jaklová-100 Kč, pí Antuková-100 Kč, p. Stejskal-100 Kč, Vladimír Ledvína-100 Kč, Vlastimil Ledvína-50 Kč, pí Kalendová-50 Kč, pí Kubínová-50 Kč, pí Zajfertová - 50 Kč, p. Vlašiča-50 Kč, p. Minařík-50 Kč, pí Kantoriková-50 Kč, pí Tomášková-50 Kč, p. Novotný -50 Kč, p. Gabriel-50 Kč, pí Iljuk-50 Kč, pí Maláková -50 Kč, pí Škvárová-50 Kč, pí Fatorová-50 Kč, pí Mokrá-50 Kč, pí Makešová-50 Kč, pí Maláková, Hřibojedy-200 Kč a Josef Lebedinský, Jaroměř-300 Kč

Ve Zpravodaji č. 4 byla uvedena chybná částka dárce reg. Praha Vladimír Hlaváček (chybně-300 Kč), správná částka -500 Kč

Region Brno Sbírka na pomník Dr. Edvarda Beneše

Kořínková Věra-200 Kč, Hajná Olga-200 Kč, Chudobová Anna-200 Kč, MUDr. Pátková Anna - 1000 Kč, Dobrý Josef-200 Kč, Kysela Vladimír-1000 Kč, Hibrantová Anna-500 Kč, Odstrčil Vladimír-200 Kč, Králová Alena-200 Kč, Kyselová Emilie-500 Kč, Bartesiová Anastázie-500 Kč, Loskotová Eleonora - 200 Kč, Krajčlová Milada-500 Kč, Nazarcuk Alexandr-1000 Kč, Rejchrt Miroslav-200 Kč, Holc Vladimír-200 Kč, Doleček Josef-200 Kč, Bezděková Alžběta-500 Kč, Bureš Jiří-300 Kč, Iránková Anna - 200 Kč, Manž. Furkočtí-400 Kč, Nebživá Larisa-200 Kč, Štejmarovi-500 Kč, Němec Miroslav-100 Kč, Kepřtová Julka-600 Kč, Kučerová Nataša-100 Kč, Šnajder Alexandr-200 Kč, Dolinský Georgij-200 Kč, Církev pravoslavná Brno-4000 Kč, Ing. Juránek Stanislav, hejtman JM kraje-1000 Kč, Jaitnerová Eleonora-300 Kč a Vitoch Josef-100 Kč.

Dne 29. dubna 2006 SCVP regionu Brno získal ve sbírce na pomník částku 15.700 Kč

Součet s předchozí sbírkou činí prozatím 28.700 Kč

NAŠE ŘADY OPUSTILI ...

Region Brno

Loučí se s Vámi, přátelé milí,

Ruky stisk dnes Vám už nemůže dát,

Srdce mu dotlouklo, odešly síly,

Loučí se se všemi, kdo měl ho rád.

4. 4. 2006 ve věku nedožitých 96 let odešel můj drahý tatíček pan Jan Niče, rodák z Hlinska..

Dcera Jaromíra Ničová

Redakce Zpravodaje projevuje Jaromíře Ničové svou upřímnou úctou a chce jí ujistit, že všichni, kdo jejího vzácného tatínka znali, nemohou na něj zapomenout.

Region Brno oznamuje úmrtí našich členů:

Dne 4. dubna t. r. zemřel náš nejstarší člen pan Jan Niče

Důležité upozornění!! Jelikož se množí dotazy dárců na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje.
Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. **Číslo konta:** 000000-1937591369/0800, Čs spořitelna a.s. - Rytiřská 29, Praha 1. **Dary můžete posílat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Svidnická 509, 181 00 Praha 8, tel.: 233 550 070.** Prosíme čtenáře, aby nás neupomínali o zveřejnění darů-dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu!! **Krajané! Neposílejte v žádném případě peněžní dary na adresu redaktorky! Díky za pochopení.** Žádostosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: **Antonie Kramná, ul. Černého 513/5, 182 00 Praha 8,**

Tiráž: Zpravodaj vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají jejich autoři. Vychází jako občasný. Šéfredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta, s.p. odštěpným závodem Praha č.j.nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 23. 05. 2006